

[Guldberg.]

det resultat, også ved at prøve at se på tallene og størrelsesordnerne, at der er ikke nogen som helst grund til at have denne ekstra grænse på de 15 pct.; man kan sagtens forenkle tingene.

Vi er i øvrigt kommet til det samme resultat med hensyn til en anden af flertallet anvendt regel, nemlig den, at man ikke over boligtilskuddet kan nedbringe den leje, familien selv betaler, til mindre end 1.200 kr., og så siger man 900 kr. for folkepensionister. Begge dele er for os at se unødvendige besværligheder, rent bortset fra at de altså giver en begrænsning, som vi ikke synes skulle være særlig nødvendig. Det bevirker i hvert tilfælde, at man efter flertallets forslag, når man skal regne ud, hvad man kan få i boligsikring, har 3 regler at tage hensyn til for at kontrollere og finde ud af, hvad der kan bruges.

Dette lovforslag og det næste, som jeg straks skal gå over til, er jo på en måde de to sidste lovforslag i boligforligets kompleks, ikke i den forstand, at der ikke er visse ting i forliget, som vi må arbejde videre med, men alligevel i den forstand, at vi hermed har fået alle de lovbestemmelser og alle de lovændringer, som var udformet i forliget, således at vi, om jeg så må sige, vidste, hvad vi skulle gøre; vi havde vore aftaler og skulle nu bare finde frem til at få dem udformet og gennemført. Det er altså, kan man godt sige, disse to lovforslag, der runder det af. Vi mangler visse ting — det er vi enige om — men det er jo ting, vi ikke har fundet ud af endnu hvordan vi vil angribe; så meget må vi vel sige.

Men i den anledning vil jeg da gerne sige, at jeg er ikke særlig begejstret for den måde, vi har fået den sidste ende gjort færdig på. Det har undret mig — og det undrer mig stadig — at vi både for boligsikringsordningen, men også med hensyn til vurderinger og huslejerreguleringer er havnet i nogle ordninger, der, så vidt vi kan se, både er unødige besværlige og vil komme til at give os jævnlig tilbagevendende kvaler. Vi har fra venstres side i denne sag, også fordi det stod klart inden for de ting, vi var gået ind for ved forliget, valgt at markere vores standpunkt ved at stille vore egne ændringsforslag. Vi har i øjeblikket — hr. Axel Ivan Pedersen var jo også inde på det — en række

problemer, som efter min opfattelse i høj grad hænger sammen med den behandling, der er givet vort ønske om boligsikringens beregningsgrundlag, nemlig vedrørende udligningen, reguleringen på grundlag af vurderingerne. Vi har været i den situation, at vi har haft tanker og synspunkter, som har ligget inden for det saglige og inden for det, man gerne ville opnå, men hvor det har været overordentlig vanskeligt under udvalgsforhandlingerne at komme frem til en konkret belysning af dem.

Første omgang var spørgsmålet om, hvorvidt man kunne kombinere vurderingen — en maksimumshuslejeaf sættelse pr. 1. april, som ikke behøvede at være vurderingen, idet man jo netop til en vis grad kunne tage hensyn til, hvad der kunne opnås enighed om — kombinere dette med den boligstøtte, vi taler om i dag, som én samlet ordning, hvilket ville have medført, at den skarpe modsætning, der i dag er mellem ejere og lejere om vurderingerne, ikke havde været så skarp, idet nemlig en ejer foruden at have interesse i at få mest muligt i husleje også måtte se lidt på, hvad han kunne risikere at komme til at betale i kompensation. Og en lejer måtte ud over den interesse, han havde i at komme til at betale mindst muligt i husleje, også se på, hvis han alligevel ønskede at finde sig noget andet, hvad han ville få i kompensation. Det er efter min opfattelse en meget uheldig side ved hele denne ordning, at der ikke var mulighed for at få dette arbejdet igennem, og det beklager jeg meget stærkt at der ikke var, fordi boligspørgsmålet på lang sigt først løses, når vi får så meget konkurrence, at den kan fremkalde en vis balance mellem tilbud og efterspørgsel. Her har vi en ordning, der fastlåser mere, end vi kunne have ønsket; men det er der jo ikke noget at gøre ved.

Det giver mig dog anledning til en enkelt bemærkning til boligministeren, selv om jeg ved, at den hører hjemme hos ministeren for offentlige arbejder; men jeg har i dag stillet et spørgsmål derom, så det kommer jo nok frem igen på onsdag. Nu har vi altså fået en ordning, hvor det er en del af lejernes ret, at de i de kommende 8 år kan sidde med de lejemaal, de har, og tage imod en huslejeforhøjelse, som vi i forvejen har fastlagt. Det er naturligvis en fordel for lejerne,